

New York Timesi bestsellerite autor

SANDRA BROWN

HUVIDE
VASTUOLU

Sandra Brown
Friction
2016

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele ERSEN.
Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata
on õigusvastane ja seadusega karistatav.*

See raamat on ilukirjandusteos. Kõik nimed, tegelased, kohad ja juhtumid on välja mõeldud või kasutatud ilukirjanduslikul viisil. Mis tahes kokkulangevus tegelike sündmuste, kohtade või inimestega, olgu elus või surnud, on juhuslik.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Lii Vool

By arrangement with MARIA CARVAINIS AGENCY, INC. and
P. & R. Permissions & Rights Ltd.
Translated from the English FRICTION,
Copyright © 2015 by Sandra Brown Management, Ltd.
First published in the United States of America by Grand Central Publishing,
a division of Hachette Book Group, Inc., New York.
All rights reserved.
© 2018 Tõlge eesti keelde ja eesti versiooni kirjastaja ERSEN

B01329118
ISBN 978-9949-82-165-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

EESSÕNA

Kaks hiiglaslikku kasvu politseinikku valvasid teetõket ja põrnitsesid teda ilma igasuguse emotsioonita, kuid viimase paari päeva meediakajastuse tõttu oli naine kindel, et nad tundsid ta ära ja hoolimata kindlakäelisest käitumisest, tekkis neis kahtlemata uudishimu, miks kohtunik Holly Spencer iga hinna eest veresauna toimumiskohale pääseda püüab.

„...kuuliauk rinnus...”

„...sidumisjäljed randmetel ja pahkluudel...”

„...pooleldi vees, pooleldi kaldal...”

„...tapatalgud...”

Just nende väljenditega kirjeldas seersant Lester teetõkke taga peituvat sündmuskohhta, märkides sealjuures, et jätab „räiged üksikasjad” mainimata. Lisaks andis ta Hollyle korralduse lahkuda ja koju minna, sest ta ei peaks seal olema ja tema ei saa praegu midagi teha. Seejärel sukeldus seersant teetõkke taha, istus oma sedaani ja manööverdas auto nina kuriteopaiga suunas.

Kui ta vabatahtlikult ei lahkuks, siis eskordiks politseinikepaar ta eemale ja sellega kaasneks veelgi suurem stseen. Ta seadis sammud auto poole.

Möödunud paari minuti jooksul olid piirkonda jõudnud täiendavad politseinike ja päästetöötajate hordid. Autode, veokite ja mikrobusside jada kitsa tee mõlemas servas kasvas järjest. Tegemist oli sügaval metsas paikneva ristmikuga, mida ei leidnud sugugi kõigilt kaartidelt. Selleni oli pea võimatu jõuda, kui sa just ei teadnud, et peab otsima armadilli pildiga topisemeistri silti.

Täna valitses siin tõeline tohuvabohu.

Kogunenud rahvamas tõi kaasa lausa peomeeleolu. Ametiautode vilkurid meenutasid Hollyle keskpärast karnevali. Haide kombel vere

lõhna tundnud kõrvalseisjate järjest paisuv mass seisis gruppides ja vahtetas kuulujutte laipade arvu, surnute isikute ja suremisviiside kohta.

Ta kuulis ühte gruppi panustamas ellujäänute arvule ja tahtis karjuda: „See ei ole mäng.”

Autosse jõudes oli ta hingetu, suu ärevusest kuiv. Ta istus autosse, pigistas käed ümber rooli ja surus pea selle vastu, kuni hakkas valus.

„Sõida, kohtunik.”

Holly võpatas ehmatuses, pööras pea ja sosistas ootamatult ilmunu nime, nähes tema verest läbi imbunud rõivaid.

Tohutu suur punane laik oli piisavalt värske ja läikis nende ümber vilkuvate punaste, valgete ja siniste tulede valgusvihkudes. Veriste rõivaste kandja silmad välkusid Holly suunas sügavatest silmakoobastest. Tema otsaesine oli kaetud higi ja kleepunud juuksesalkudega.

Ta istus täiesti paigal, tagaistme nurgas, vasak jalg mööda istet välja sirutatud, vereplekkidega saapanina osutamas auto katuse suunas. Tema parem jalg oli kõveras. Parem käsi toetus sellele, hoides hirmuäratavat püstolit.

Ta märkis: „See ei ole minu veri.”

„Ma kuulsin.”

Kõneleja heitis pilgu oma jõulisele ülakehale ning puhkes sügavalt ja kibestunult naerma: „Ta oli surnud juba enne, kui maad tabas, aga mina tahtsin kindel olla. Lollus. Rikkusin särgi ära. See oli minu lemmiksärk.”

Holly ei lasknud ennast petta kõneleja näilisest ükskõiksusest ega lödvestunud olekust. Ta oli valmis iga hetk hüppama, tema refleksid olid pingul.

Eespool asusid politseinikud liikuma mööda pealtvaatajate sõidukite rida, paludes neil järgemööda lahkuda. Holly oli sunnitud korraldusi järgima või sattuma politsei vaatevälja koos tema autosse ilmunuga.

„Seersant Lester ütles mulle, et sa...”

„Lasin selle tõpra maha? Tõsi. Ta on surnud. Hakka nüüd sõitma.”

1. PEATÜKK

Viis päeva varem

Crawford Hunt ärkas teadmisega, et viimaks on kätte jõudnud päev, mida ta nii kaua ootas. Juba enne silmade avamist tundis ta rinnus õnnemulli, mis kohe ärevusest plahvatas.

Võib-olla ei lähe kõik nii, nagu tema tahab.

Ta pesi end tavapärase põhjalikkusega, kuid pühendas viimistlemisele veidi rohkem aega: hambaniit, püüdlik habemeajamine ja föönitamine, mitte juuste loomulik kuivamine nagu tavaliselt. Ent ta ei tulnud fööni käsitlemisega just kõige paremini toime ja tulemuseks oli ikka tavapärane taltsutamatu soeng. Miks ta ometi juuksuri peale ei mõelnud?

Ta märkas meelekohtadel paari halli karva. Need karvad koos õrnade kortsubega silma- ja suunurkades jätsid temast küpsema mulje.

Kuid kohtunik näeb neid ilmselt märgina raskest elust.

„Kuradile see kõik.” Ta väsis eneseanalüüsist, pööras vannitoa peeglile selja ja suundus magamistuppa riietuma.

Ta kaalus ülikonda, aga otsustas, et see oleks liiast, nagu püüaks ta kohtunikule iga hinna eest muljet avaldada. Pealegi tekitas tumesinine villane kangas temas hauakaevaja tunde. Ta otsustas jaki ja lipsu kasuks.

Kabuuri piirjooned ei oleks tema alaseljal küll näha olnud, kuid ta otsustas siiski relvast loobuda.

Köögis asus ta kohvi keetma ja valas hommikusöögihelbed kaussi. Kumbki valitu ei sobinud hästi tema ärritunud maoga ja mõlemad lõpetasid prügikastis. Samal ajal helistas advokaat.

„Kõik hästi?” Omadused, mis tegid William Moore'ist hea advokaadi, toimisid tema kahjuks inimlikust vaatenurgast. Tal puudusid

igasugune peenetundelisus ja sarm. Ta küll helistas ja küsis Crawfordi meeleseisundi kohta, kuid küsimus kõlas pigem väljakutsena, millele oodati positiivset vastust.

„Jah, normaalselt.”

„Istung algab täpselt kell kaks.”

„Jajah. Võiks juba varem.”

„Kas sa lähed enne tööle?”

„Mõtlesin. Võib-olla. Ma ei tea.”

„Peaksid minema. Töö hoiab mõtted kohtuistungist eemal.”

Crawford põikles vastusest kõrvale: „Vaatan, kuidas hommik kulgeb.”

„Oled närvis?”

„Ei.”

Advokaat ühmas skeptiliselt. Crawford tunnistas, et kõhus veidi keerab.

„Me oleme sellest juba rääkinud,” lausus advokaat, „vaata kõigile silma, eriti kohtunikule. Ole siiras. Kõik läheb hästi.”

See tundus ehk lihtne, kuid Crawford ohkas sügavalt: „Praeguseks olen ma endast parima andnud. Nüüd on kõik kohtuniku otsustada ja tema on ilmselt juba otsustanud.”

„Võib-olla. Võib-olla mitte. Otsus võib sõltuda sellest, kuidas sa tunnistajapingis käitud.”

Crawford kortsutas telefoni suunas kulmu: „Aga otse loomulikult ei ole mul mingit põhjust ärritumiseks.”

„Mul on hea tunne.”

„Ilmselt on see parem kui halb tunne. Aga mis saab, kui ma täna ei võida? Mis on minu valikud? Peale kohtunik Spenceri palgamõrva tellimise.”

„Ära mõtle hetkekski kaotusele.” Kui Crawford ei vastanud, alustas Moore loenguga: „Kõige kohutavam oleks, kui saabud kohtusse pessimistliku ilmega.”

„Jajah.”

„Tõsiselt. Kui sa näid ebakindel, siis on kõik läbi.”

„Jajah.”

„Astu uksest sisse enesekindlalt, veendumusega, nagu oleksid *juba* võitnud.”

„Jah, ma sain juba aru.”

Moore reageeris kliendi pahameelele ja astus sammu tagasi: „Kohutume kohtumaja ees veidi enne kella kahte.” Ta lõpetas kõne head aega ütlemata.

Crawfordil oli enne kohtusse minekut veel mitu tundi aega, ta kõndis mööda maja ja kontrollis kõike. Külmik, sügavkülm ja sahver olid tulvil. Eile käis majast üle koristajate brigaad ja need kolm töökat naist löid kõik põhjalikult läikima. Ta koristas vannitoa ja tegi voodi ära ega leidnud midagi muud viimistlemisväärilist.

Viimaks suundus ta teise magamistuppa, mida ta juba mitu nädalat Georgia koju naasmiseks ettevalmistanud oli, keeldudes mõtlemast, et tema pisitütär ei veedagi ehk tänasest päevast alates iga ööd just tema katuse all.

Toa sisustamise usaldas ta mööblipoe müüjanna kätte: „Georgia on viiene. Läheb kohe lasteaeda.”

Müüjanna küsis: „Lemmikvärv?”

„Roosa ja veel kord roosa.”

„Kas teil on hinna osas piiranguid?”

„Tehke, mis tahate. Maksan kõik kinni.”

Müüjanna ei mõelnud pikalt. Tuba sai tervenisti roosa, välja arvatud voodi kreemjasvalge peats, sahtlitega kapp ja vertikaalse võlli ümber pöörleva ovaalse peegliga lauake.

Ta lisas sinna Georgiale meelepäraseid pisisasju: pildiraamatud pastelsete vikerkaari, ükssarvikuid ja muud säärast kujutavate kaantega, terve loomaiaia pehmeid mänguasju, balletiseeliku koos sellega sobivate sädelevate kingakestega ning roosas printsessikleidis ja kuldse krooniga nuku. Müüjanna kinnitas korduvalt, et tegemist on viieaastase tüdruku tõelise unistuste toaga.

Nüüd oli puudu vaid tüdruk ise.

Ta heitis magamistoale viimase pilgu, lahkus majast ja võttis igasuguse teadliku kavatsuseta suuna kalmistule. Viimati käis ta siin emadepäeval, kui nad tõid koos ämma ja äiaga Georgia tema ema hauale. Selle ema hauale, kellest tal ei olnud ühtegi mälestust.

Georgia asetas hauale süngel ilmel kimbu roose, nagu kästud. Seejärel suunas ta pilgu Crawfordile ja küsis: „Issi, kas nüüd lähme jäätist ostma?”

Ta jättis ämma ja äia nende tütre hauale mälestama, võttis Georgia sülle ja kandis ta tagasi autosse. Tüdruk kiljus iga kord, kui ta teeskles koperdamist ja tüdruku raskuse all ägismist. Ta eeldas, et Beth ei pahandaks. Ilmselt oleks ta rõõmsam, nähes Georgiat jäätisetopsi kõrval naermas, mitte tema haua kõrval nutmas.

Mingil põhjusel tundis ta, et surnuaiakülastus on täna vajalik, kuigi ta tuli tühjade kätega. Mulla all lebavale inimesele ei läheks lillekimp nagnii korda. Ta seisis haua kõrval ega öelnud oma surnud kaasa hingele sõnagi. Need sõnad olid tema jaoks juba aastaid tagasi ammandunud ja verbaalsed tiraadid ei parandanud kunagi ta enesetunnet. Bethile polnud neist kohe kindlasti mingit kasu.

Nii põrnitses ta tühja pilguga graniidist hauakivisse raiutud kuuapäeva ja needis seda, needis oma süütunnet ja andis siis lubaduse kõigile potentsiaalsetele kosmilistele niiditõmbajatele, et kui tema saab Georgia hooldusõiguse, siis annab ta endast kõik mineviku hüvitamiseks.

Holly ootas kohtumaja esimesel korrusel lifti ja heitis pilgu käekellale. Kui lift saabus ja ukсед avanesid, oigas ta kergelt, nähes liftisviibijate seas Greg Sandersit.

Ta astus sammu kõrvale ja lasi inimestel väljuda. Sanders astus sammu lifti ukseni, kuid jäi siis seisma ega lasknud Hollyl siseneda.

„Nõndaks, kohtunik Spencer,” lausus Sanders rõhutatult, „me kohtume taas. Luban sul mulle esimesena õnne soovida.”

Holly naeratas pingutatult: „Kas selleks on põhjust?”

Sanders takistas käega lifti ukse sulgumist: „Tulin just kohtust. Otsus Mallory asjas? Süütu.”

Holly kortsutas kulmu: „Ma ei näe ühtegi põhjust tähistamiseks. Sinu klienti süüdistati poemüüja julmas peksmises relvastatud röövi käigus. Müüja kaotas silma.”

„Aga minu klient ei röövinud poodi.”